

d'or del comerç transaharià. El Malí, ex-colònia francesa des del 1960, es va federar amb el Senegal però, molt aviat, se'n va separar. Està constituït per pobles diferents. Aquí conviuen: bambaràs, dogons, malinkes, sarakolés, mande —tots ells branques dels mandinga— peul o fula seminòmades i berbers tuaregs nòmades.

La nostra arribada al Malí la fem, en avió, procedents de Brussel·les, un vespre de desembre, a la ciutat de Bamako que és la capital del país i que té, actualment, uns 850.000 habitants. L'endemà dediquem el dia a passejar, tranquil·lament, pels seus carrers, la majoria dels quals són sense asfaltar, plens de gent, de motocicletes, de bicicletes i de cotxes vells. També anem a badar pel seu gran mercat de vistosos colors i variats contrastos. La ciutat està formada per una immensa extensió de barris construïts de fang, encaixonats entre el riu Níger i pujols granítics negres o ocre. Ben aviat ens acostumem a la xerinola dels nens que ens criden, des de tot arreu «tubabu!, tubabu!, que vol dir blanc i que ens segueixin a tot arreu.

El dia següent, per la carretera que va pagar el govern de l'Aràbia Saudita i que gairebé és l'única del país que està asfaltada, anem en direcció a Ségou a través de «sabana» i de bonics i humils poblats, amb els seus acolorits mercats al carrer, en algun dels quals ens aturem a donar-hi un tomb i per comprar quelcom per menjar. Ségou, situada també a la vora del riu Níger, és la capital de l'antic regne bambara i té una arquitectura popular de fang que val la pena de visitar. Nosaltres fem algunes passejades pels carrers de la ciutat i anem també en barca, pel gran riu, amb la finalitat de visitar alguns poblats de pescadors i de ceramistes comunitaris.

Joan Mundet

Mercat i mesquita de Djenne. La més gran del món construïda en fang